

UOHSX00DO00X

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka:

ÚOHS-S0250/2020/VZ

Číslo jednací:

ÚOHS-24982/2020/511/JNv

Brno:12. srpna 2020

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, v řízení o přestupcích zahájeném dne 25. 6. 2020 z moci úřední, jehož účastníkem je

- obviněný – Dopravní podnik města Pardubic a.s., IČO 63217066, se sídlem Teplého 2141, 532 20 Pardubice,

ve věci možného spáchání přestupků podle § 268 odst. 1 písm. e) a d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, obviněným – Dopravní podnik města Pardubic a.s., IČO 63217066, se sídlem Teplého 2141, 532 20 Pardubice – v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky „Modernizace EOC v systému MHD v Pardubicích“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 10. 10. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13. 10. 2017 pod ev. č. zakázky Z2017-028033 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno pod zn. 2017/S 198-408121 dne 14. 10. 2017,

rozhodl takto:

I.

Obviněný – Dopravní podnik města Pardubic a.s., IČO 63217066, se sídlem Teplého 2141, 532 20 Pardubice – **se dopustil přestupku** podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, tím, že nesplnil povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 citovaného zákona, **když** Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0082/2018/VZ **ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu navrhovatele** – EMTEST, a.s., IČO 36427101, se sídlem Bánovská cesta 7, 010 01 Žilina, Slovenská republika – ze dne 2. 3. 2018 na zahájení citovaného správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky „Modernizace EOC v systému MHD v Pardubicích“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 10. 10. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13. 10. 2017 pod ev. č. zakázky Z2017-028033 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno pod zn. 2017/S 198-408121 dne 14. 10. 2017, **tedy do 12. 3. 2018, nezaslal kompletní dokumentaci o zadávacím řízení**, konkrétně v uvedené lhůtě nezaslal kompletní přílohu č. 5 zadávací dokumentace, rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 10773/17/61600/424 ze dne 7. 2. 2017, žádost o objasnění skutečností ze dne 13. 2. 2018, reakci na žádost zadavatele o objasnění skutečností ze dne 13. 2. 2018, čestné prohlášení o splnění základní způsobilosti ze dne 6. 12. 2017, objasnění údajů uvedených v nabídce ze dne 7. 12. 2017 a předávací protokol ze dne 13. 12. 2017 obsahující originály dokladů o kvalifikaci vybraného dodavatele – TELMAX s.r.o., IČO 27481166, se sídlem Na Stráni 511, 566 01 Vysoké Mýto.

II.

Obviněný – Dopravní podnik města Pardubic a.s., IČO 63217066, se sídlem Teplého 2141, 532 20 Pardubice – **se při zadávání veřejné zakázky „Modernizace EOC v systému MHD v Pardubicích“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 10. 10. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13. 10. 2017 pod ev. č. zakázky Z2017-028033 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno pod zn. 2017/S 198-408121 dne 14. 10. 2017, dopustil přestupku** podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **tím, že postupoval při vyřizování námitek** ze dne 6. 2. 2018 podaných stěžovatelem – EMTEST, a.s., IČO 36427101, se sídlem Bánovská cesta 7, 010 01 Žilina, Slovenská republika – **v rozporu s § 245 odst. 1 citovaného zákona, neboť se v odůvodnění rozhodnutí ze dne 20. 2. 2018 o námitkách** stěžovatele, jež byly zadavateli doručeny dne 7. 2. 2018, **podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách, konkrétně se**

- **vůbec nevyjádřil k námitce stěžovatele**, v níž stěžovatel namítal, že nabídková cena vybraného dodavatele TELMAX s.r.o., IČO 27481166, se sídlem Na Stráni 511, 566 01 Vysoké Mýto byla v části týkající se provozu hostingových služeb kalkulována a odůvodněna pouze pro část předmětu plnění veřejné zakázky (provoz služby e-shop), a nabídka vybraného dodavatele tak v této části nesplňuje požadavky zadavatele uvedené v zadávací dokumentaci,
- **a podrobně nevyjádřil k námitkám stěžovatele**, v nichž stěžovatel namítal, že
 - předpokládaná cena provozu hostingových služeb u provozovatele webhostingových služeb činí při zohlednění požadavků plynoucích ze zadávacích podmínek 20 000,- Kč až 40 000,- Kč bez DPH/měsíc, což má vyplývat z odborného stanoviska č. 6/2018 ze dne 5. 2. 2018, které je součástí námitek stěžovatele ze dne

6. 2. 2018, a že tedy zadavatel postupoval v rozporu se zákonem, když přijal zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny vybraného dodavatele a nevyločil jej z účasti v zadávacím řízení,
- nabídková cena vybraného dodavatele je nereálná v části „*Měsíční servisní poplatek – datové přenosy GSM*“, neboť z odborného stanoviska č. 6/2018 ze dne 5. 2. 2018, které je součástí námitek stěžovatele ze dne 6. 2. 2018, plyne, že pro naplnění požadavků zadávací dokumentace v části týkající se mobilních datových služeb je nutné uvažovat minimálně přenos dat ve výši 500 MB/měsíc, tento objem představuje cenu 80-120,- Kč/SIM/měsíc bez DPH a při požadovaném množství datových SIM je měsíční cena za datové SIM karty v rozmezí 11 840,- až 17 760,- Kč bez DPH, a že tedy zadavatel postupoval v rozporu se zákonem, když akceptoval zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny vybraného dodavatele a nevyločil jej z účasti v zadávacím řízení.

III.

Za spáchání přestupků uvedených ve výročí I. a II. tohoto rozhodnutí se obviněnému – Dopravní podnik města Pardubic a.s., IČO 63217066, se sídlem Teplého 2141, 532 20 Pardubice – podle § 268 odst. 2 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů – **ukládá**

pokuta ve výši 25 000,- Kč (dvacet pět tisíc korun českých).

Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

IV.

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v návaznosti na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se obviněnému – Dopravní podnik města Pardubic a.s., IČO 63217066, se sídlem Teplého 2141, 532 20 Pardubice – **ukládá**

uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Obviněný – Dopravní podnik města Pardubic a.s., IČO 63217066, se sídlem Teplého 2141, 532 20 Pardubice (dále jen „obviněný“) zahájil dne 10. 10. 2017 odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Modernizace EOC v systému MHD v Pardubicích.“ Oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13. 10. 2017 pod ev. č. zakázky Z2017-028033 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 14. 10. 2017 pod zn. 2017/S 198-408121 (dále jen „veřejná zakázka“).

2. Z „Protokolu o otevírání nabídek“ ze dne 20. 11. 2017 vyplývá, že obviněný obdržel ve lhůtě pro podání nabídek 3 nabídky na veřejnou zakázku. Dne 23. 1. 2018 obviněný odeslal účastníkům zadávacího řízení „Oznámení o výběru dodavatele“ z téhož dne (dále jen „oznámení o výběru dodavatele“), kterým oznámil účastníkům, že rozhodl o výběru dodavatele TELMAX s.r.o., IČO 27481166, se sídlem Na Stráni 511, 566 01 Vysoké Mýto (dále jen „vybraný dodavatel“).
3. Obviněný obdržel dne 7. 2. 2018 od účastníka EMTEST, a. s., IČO 36427101, se sídlem Bánovská cesta 7, 010 01 Žilina, Slovenská republika (dále jen „stěžovatel“) „Námítky proti rozhodnutí zadavatele o výběru dodavatele a námítky proti úkonu zadavatele“ ze dne 6. 2. 2018 (dále jen „námítky“). Rozhodnutím o námítkách ze dne 20. 2. 2018 (dále jen „rozhodnutí o námítkách“), které bylo stěžovateli doručeno téhož dne, obviněný námítky stěžovatele odmítl.
4. Dne 2. 3. 2018 podal stěžovatel k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) návrh z téhož dne na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (dále jen „návrh“).

II. SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ VEDENÉ POD SP. ZN. S0082/2018/VZ

5. Dnem 2. 3. 2018, kdy Úřad obdržel návrh, bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájeno správní řízení vedené pod sp. zn. S0082/2018/VZ.
6. Oznámení o zahájení správního řízení vedeného pod sp. zn. S0082/2018/VZ Úřad účastníkům správního řízení zaslal přípisem č. j. ÚOHS-S0082/2018/VZ-06634/2018/511/THI ze dne 6. 3. 2018, který byl obviněnému doručen dne 7. 3. 2018.
7. Dne 12. 3. 2018 Úřad prostřednictvím datové schránky obdržel vyjádření obviněného k návrhu z téhož dne a část dokumentace o zadávacím řízení. Další část dokumentace o zadávacím řízení byla Úřadu doručena dne 13. 3. 2018 prostřednictvím poštovní služby, další část dokumentace byla Úřadu doručena dne 14. 3. 2018 prostřednictvím datové schránky.
8. Jelikož obviněný Úřadu nezaslal kompletní dokumentaci o zadávacím řízení, Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S0082/2018/VZ-08239/2018/511/THI ze dne 21. 3. 2018 obviněnému stanovil podle § 263 odst. 4 zákona dodatečnou lhůtu pěti dnů k doručení kompletní dokumentace o zadávacím řízení.
9. Dne 26. 3. 2018 obdržel Úřad zbývající část dokumentace o zadávacím řízení.
10. Dne 23. 5. 2018 Úřad vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0082/2018/VZ-15206/2018/511/THI z téhož dne, kterým podle § 263 odst. 5 zákona zrušil rozhodnutí o námítkách z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Citované rozhodnutí Úřadu nabylo právní moci dne 9. 6. 2018.

III. PRŮBĚH ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU

11. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění z předložených materiálů za dostatečná a považoval za prokázané, že se obviněný dopustil přestupků podle § 268 odst. 1 písm. e) a d) zákona, zahájil postupem podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o přestupcích“) a podle § 150 odst. 1 správního řádu, řízení o přestupku z moci úřední vydáním příkazu č. j. ÚOHS-19337/2020/511/JNv ze dne 25. 6. 2020 (dále jen „příkaz“).

12. Příkaz, kterým Úřad rozhodl o tom, že se obviněný dopustil přestupků podle § 268 odst. 1 písm. e) a d) zákona (výrok I. a II. příkazu), a současně byla obviněnému za spáchání přestupků uložena pokuta ve výši 25 000 Kč (výrok II. příkazu) byl obviněnému doručen dne 25. 6. 2020. Tímto dnem bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu a § 90 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 150 odst. 1 správního řádu zahájeno řízení o přestupku z moci úřední.
13. Účastníkem řízení o přestupku je podle § 256 zákona obviněný.
14. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 2. 7. 2020 odpor ze dne 1. 7. 2020. Podle § 150 odst. 3 správního řádu se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu.

Odpor obviněného

15. Obviněný nezpochybňuje, že se dopustil přestupku uvedeného ve výroku I. příkazu, přičemž v případě tohoto přestupku se vyjádřuje pouze k výši sankce. K přestupku uvedenému ve výroku II. příkazu obviněný uvádí, že se jej nedopustil.
16. K údajnému nevypořádání námítky týkající se kalkulace nabídkové ceny vybraného dodavatele pouze pro část předmětu plnění veřejné zakázky obviněný v čl. IV. odporu uvádí, že se s touto námitkou vypořádal, resp. že se nejednalo o samostatnou námitku, s níž by se musel explicitně vypořádávat. Obviněný se vypořádal s námitkami uvedenými v bodě „D“ námitek stěžovatele jako s celkem. Tvrzení stěžovatele, že vybraný dodavatel odůvodnil svoji kalkulaci provozu hostingu pouze na část předmětu plnění veřejné zakázky (e-shop) je nutno vnímat v kontextu s dalšími tvrzeními uvedenými v bodě „D“ námitek, a zejména pak s tím, co ve skutečnosti uvedl vybraný dodavatel (a zadavatel v rámci posuzování mimořádně nízké nabídkové ceny).
17. Dle obviněného je nutno vnímat, že veškerá tvrzení stěžovatele uvedená v bodě „D“ námitek směřovala k tomu, že nabídka vybraného dodavatele nesplňuje požadavky zadavatele kvůli nedostatečným parametrům serveru, jak byl vybraným dodavatelem popsán při zdůvodňování mimořádně nízké ceny, a to s ohledem na souběžný provoz dvou serverových aplikací. Rovněž tvrzení stěžovatele, jehož nevypořádání jakožto samostatné námitky je obviněnému kladeno za vinu, je nutno posoudit pouze jako část námítky spočívající v tom, že parametry serveru uvedené vybraným dodavatelem jsou pro souběžný provoz dvou aplikací nedostatečné. Tento závěr vynikne i v souvislosti s tím, že vybraný dodavatel ve skutečnosti žádnou kalkulaci pouze pro část zakázky neprovedl. Vybraný dodavatel pouze uvedl, že vycházel ze svých zkušeností s provozováním e-shopu pro jiného objednatele a následně uvedl konkrétní parametry serveru, který hodlá použít pro poskytování hostingových služeb. V tomto kontextu by byl výklad, kterým by bylo tvrzení o „kalkulaci a odůvodnění pouze pro část předmětu plnění“ považováno za samostatnou námitku, nutno považovat za výklad absurdní a přehnaně formalistický.
18. S komplexní námitkou „nedostatečnosti technických parametrů serveru pro provoz dvou aplikací“, zahrnující i tvrzení o kalkulaci pouze jednoho serveru, se přitom obviněný dle svého názoru podrobně vypořádal v bodě XXI. rozhodnutí o námitkách.

19. Pokud jde o údajné nedostatečně podrobné vyjádření k námitkám stěžovatele týkajících se ceny hostingových služeb (konkrétně uvedeného předpokládaného cenového rozpětí dle odborného vyjádření) a ceny za datové přenosy GSM (rovněž s konkrétním předpokládaným cenovým rozpětím dle odborného vyjádření), obviněný je rovněž přesvědčen o tom, že se přestupku nedopustil.
20. Obviněný je dle svého vyjádření uvedeného v čl. V. odporu srozuměn s tím, že je jeho povinností vypořádat se s námitkami dostatečně podrobně a přezkoumatelně. Potřebnou podrobnost vypořádání námitek je však dle názoru obviněného třeba vykládat i v kontextu s podrobností a přezkoumatelností samotné námitky, jakož i s relevantností námitky pro navazující postup zadavatele v zadávacím řízení. V okamžiku, kdy námitka stěžovatele (byť opřená o odborné vyjádření) nebyla fakticky ničím podložena, resp. nijak zdůvodněna, je však dle obviněného taková námitka prakticky nepřezkoumatelná a v tomto kontextu je pak nutno vykládat nároky na podrobnost vypořádání takové námitky.
21. Pokud jde o relevantnost námitky pro další postup obviněného, obviněný poukazuje na skutečnost, že by nebyl povinen rozhodnutí o výběru dodavatele zrušit ani v případě, že by přisvědčil veškerým námitkám stěžovatele týkajícím se mimořádně nízké nabídkové ceny, neboť vyloučení účastníka zadávacího řízení pro mimořádně nízkou nabídkovou cenu je právem, nikoliv povinností zadavatele.
22. V daném případě jsou tak dle obviněného nároky na podrobnost vypořádání uvedených námitek významně sníženy s ohledem na praktickou nepřezkoumatelnost těchto námitek, jakož i s ohledem na nízký význam výsledku posouzení námitek pro zadávací řízení. V tomto kontextu je nutno vypořádání námitek obviněným považovat za dostatečně podrobné a obviněný se tak přestupku za vinu mu kladeného nedopustil.
23. I v případě, že by snad Úřad přes výše uvedené setrval na svém stanovisku, že jednání, které obviněnému klade za vinu ve výroku II. příkazu, po formální stránce naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. d) zákona, poukazuje obviněný na skutečnost, že toto jednání obviněného prakticky nevykazuje společenskou škodlivost.
24. Obviněný opětovně poukazuje na skutečnost, že vyloučení účastníka zadávacího řízení pro mimořádně nízkou nabídkovou cenu není povinností zadavatele. Zadavatel je tak sice povinen vypořádat i námitky týkající se mimořádně nízké nabídkové ceny, nicméně způsob vypořádání těchto námitek přímo nepředurčuje, zda zadavatel bude v zadávacím řízení postupovat způsobem požadovaným stěžovatelem. Případné pochybení při způsobu vypořádávání námitek tak ve svých důsledcích nijak nekrátí práva účastníka zadávacího řízení, neboť případné vyloučení účastníka zadávacího řízení pro mimořádně nízkou nabídkovou cenu je v konečném důsledku otázkou zvážení obchodního rizika zadavatele. Jednání obviněného, které je pouhým formálním pochybením při vyřizování obstrukčních námitek účastníka zadávacího řízení, bez skutečného vlivu na výsledek zadávacího řízení, tak nelze považovat za společensky škodlivé.
25. Jakkoliv ustanovení § 270 zákona o zadávání veřejných zakázek konstruuje právní domněnku, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý, jedná se o domněnku vyvratitelnou a správní orgán musí společenskou škodlivost jednání obviněného k jeho námitce zkoumat. S ohledem na ustanovení § 5 zákona

o přestupcích tedy jednání obviněného kladené mu za vinu ve výroku II. příkazu nemůže být přestupkem již z důvodu chybějící společenské škodlivosti.

26. Vzhledem k tomu, že obviněný má za to, že se dopustil pouze přestupku podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. e) zákona, má mu být ukládán správní trest podle ustanovení § 268 odst. 3 písm. c) zákona. Toto ustanovení stanoví dvacetkrát nižší limit pro ukládání správní sankce, než je tomu v případě ustanovení § 268 odst. 3 písm. b) zákona, podle kterého byla uložena pokuta.
27. Při hodnocení povahy a závažnosti přestupku, jehož se obviněný dopustil nezasláním kompletní dokumentace o zadávacím řízení v zákonem stanovené lhůtě, by přitom Úřad měl dle názoru obviněného zohlednit i skutečnost, že dokumentace nedodaná v zákonné lhůtě byla kompletně dodána na základě dodatečné výzvy Úřadu. Měl by přihlídnout i k významu včas nedoložených dokumentů pro přezkum rozhodnutí o námitkách s tím, že dle názoru obviněného význam těchto dokumentů nebyl vysoký.
28. Obviněný tedy má za to, že správní trest ukládaný za přestupek vymezený ve výroku I. příkazu by měl být výrazně nižší, než bylo uloženo příkazem za přestupek uvedený ve výroku II. příkazu.

Další průběh řízení o přestupku

29. Usnesením č. j. ÚOHS-20355/2020/511/JNv ze dne 3. 7. 2020 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které byl podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.
30. Dne 13. 7. 2020 doručil obviněný Úřadu své vyjádření ze dne 10. 7. 2020, ve kterém obviněný sděluje, že své vyjádření učiněné v rámci odporu nechce nijak doplňovat.
31. Usnesením č. j. ÚOHS-22405/2020/511/JNv ze dne 23. 7. 2020 stanovil Úřad obviněnému podle § 261 odst. 3 zákona lhůtu, ve které se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Obviněný se ve lhůtě stanovené citovaným usnesením, ani později, nevyjádřil.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

32. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech podkladů, zejména dokumentace o zadávacím řízení, odporu a vyjádření předloženého obviněným a na základě vlastního zjištění konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu nezaslal kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na veřejnou zakázku ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu navrhovatele a přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, když se podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Ke svému rozhodnutí Úřad uvádí následující rozhodné skutečnosti.

K postavení obviněného jako zadavatele

33. Jelikož přestupků podle § 268 zákona se může dopustit pouze zadavatel, Úřad nejprve zkoumal, zda je obviněný zadavatelem ve smyslu § 4 zákona.
34. Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona veřejným zadavatelem je územní samosprávný celek nebo jeho příspěvková organizace.

35. Podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona veřejným zadavatelem je jiná právnická osoba, pokud
1. byla založena nebo zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, a
 2. jiný veřejný zadavatel ji převážně financuje, může v ní uplatňovat rozhodující vliv nebo volí více než polovinu členů v jejím statutárním nebo kontrolním orgánu.
36. Dopravní podnik města Pardubic a.s. je akciovou společností založenou v souladu s právním řádem České republiky na základě zakladatelské listiny ze dne 13. 6. 1995, a to jednorázovým založením bez upsání akcií, jejímž jediným akcionářem je podle výpisu z obchodního rejstříku statutární město Pardubice, IČO 00274046, se sídlem Pernštýnské náměstí 1, 530 02 Pardubice-Staré město (dále jen „statutární město Pardubice“), přičemž statutární město Pardubice je veřejným zadavatelem podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona, neboť je územním samosprávným celkem.
37. Z dikce § 4 odst. 1 písm. e) zákona vyplývá, že do kategorie veřejných zadavatelů se řadí i tzv. jiná právnická osoba, která byla ustanovena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, jež nemají průmyslovou či obchodní povahu, a současně je tato jiná právnická osoba v určitém vztahu ke konkrétnímu veřejnému zadavateli, přičemž tento vztah může být založen buď na základě převážného financování této jiné právnické osoby ze strany veřejného zadavatele, případně na tom, že konkrétní veřejný zadavatel může uplatňovat rozhodující vliv v této jiné právnické osobě nebo že volí více než polovinu členů v statutárním nebo kontrolním orgánu této jiné právnické osoby.
38. Jak bylo uvedeno výše, zadavatel je akciovou společností, jejímž jediným akcionářem je statutární město Pardubice. Z uvedeného důvodu nemůže být sporu o tom, že je zde naplněna jedna ze shora popsaných podmínek (§ 4 odst. 1 písm. e) bod 2. zákona) pro konstatování, že zadavatel je veřejným zadavatelem podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona. Jestliže totiž 100 % akcií drží statutární město Pardubice, které je veřejným zadavatelem podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona, pak podmínka výše popsaného „uplatňování rozhodujícího vlivu“ jiného veřejného zadavatele je beze zbytku splněna.
39. Aby takový subjekt byl zadavatelem ve smyslu dotčeného ustanovení zákona, je dále nezbytné, aby současně splňoval rovněž podmínku uvedenou pod bodem 1. citovaného ustanovení zákona. Podle Článku 3 „Stanov akciové společnosti Dopravní podnik města Pardubic a.s.“ (dále jen „Stanovy“) je předmětem jeho podnikání mj. silniční motorová doprava, a to např. osobní provozovaná vozidla určenými pro přepravu více než 9 osob včetně řidiče, osobní provozovaná vozidla určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, vnitrozemská vodní doprava a provozování dráhy trolejbusové. Je tedy zřejmé, že jednou z nezanedbatelných činností zadavatele je provozování městské hromadné dopravy ve statutárním městě Pardubice, což vyplývá i z internetových stránek zadavatele. Pojem zadavatele podle předmětného ustanovení zákona je třeba chápat ve funkčním smyslu, tzn., že při určení okruhu zadavatelů je nezbytné vycházet z účelu zřízení a povahy činnosti určitého subjektu. Jelikož zákon dále nespécifikuje, co se míní uspokojováním potřeb veřejného zájmu nemající průmyslovou nebo obchodní povahu, je pro objasnění smyslu této definice nutné vycházet z relevantní judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále také jen „SDEU“). Níže citovaná judikatura je přitom na posuzovaný případ použitelná i tehdy, jestliže

SDEU v konkrétním případě rozhodoval podle dřívější právní úpravy zadávání veřejných zakázek (směrnic), neboť definice zkoumaného pojmu se ve směrnicích nemění.

40. Ve světle dlouhodobé rozhodovací praxe SDEU jsou potřeby veřejného zájmu nemající průmyslovou nebo obchodní povahu chápány jako potřeby, které jsou uspokojovány jinak, než dostupností zboží a služeb na trhu, a které se stát (jako druhá varianta), z důvodů obecného zájmu, rozhodl poskytovat sám, nebo nad kterými si přeje udržet rozhodující vliv (viz rozsudek ze dne 10. 11. 1998, C-360/96 Gemeente Arnhem a Gemeente Rheden vs. BFI Holding, ECR 1998, s. I-06821, body 50. a 51.). Při posuzování, zda-li je či není potřeba v obecném zájmu nemající průmyslový ani obchodní charakter přítomna, musí být vzaty v úvahu všechny relevantní právní a faktické prvky, jako okolnosti převládající v době, kdy byl dotyčný subjekt zřizován a podmínky, za kterých vykonává svoji činnost (rozsudek ze dne 22. 5. 2003, C-18/2001 Arkkitehtuuritoimisto Riitta Korhonen Oy a další vs. Varkauden Taitotalo Oy, ECR 2003, s. I-05321, bod 48.). Například v případě společnosti Taitotalo, do jejíž činnosti spadalo zabezpečení realizace výstavby kancelářských prostor pro technické a rozvojové centrum, o jehož vytvoření mělo zájem město Varkaus, SDEU konstatoval: „(...) v uvedeném případě však existuje několik rozdílů mezi společnostmi jako je Taitotalo a společnostmi s ručením omezeným vlastněnými soukromými podnikateli, a sice, že i když nesou stejné ekonomické riziko jako ty druhé a může na ně být stejně prohlášen konkurz, regionální nebo místní orgány, ke kterým patří, to zřídka dovolí a raději budou, jestliže je to vhodné, rekapitalizovat takové společnosti tak, aby tyto společnosti mohly pokračovat v zabezpečování potřeb, pro které byly zřízeny, hlavně zlepšování obecných podmínek pro výkon ekonomických činností v příslušné lokalitě.“ Pro úplnost lze konstatovat, že v případě, kdy určitý subjekt vykonává částečně činnost sloužící k uspokojování potřeb veřejného zájmu a současně i jinou běžnou obchodní činnost, je považován za zadavatele veřejných zakázek v plném rozsahu své činnosti. Uvedený závěr vyplývá mj. z rozsudku SDEU ze dne 15. 1. 1998, C-44/96 Mannesmann Anlagenbau Austria AG a další / Strohal Rotationsdruck GesmbH, ECR 1998, s. I-00073.
41. Ze shora citovaných rozsudků SDEU lze taktéž dovodit, že jako potřeby veřejného zájmu je nutno chápat takové potřeby, na jejichž uspokojování má zájem širší okruh osob. Nejde tedy o potřeby, z nichž by měl užitek pouze konkrétní subjekt. V takovém případě by se jednalo o potřeby ryze soukromého charakteru. Potřeby veřejného zájmu jsou naopak potřeby, jejichž uspokojování slouží relativně neomezenému okruhu subjektů, jež se nacházejí na území konkrétního územního samosprávného celku (v prostředí České republiky na území obce či kraje), či dokonce na území státu jako takového (tzn. potřeby uspokojované fakticky v zájmu všech občanů České republiky). Jinými slovy řečeno, za potřeby veřejného zájmu je třeba považovat ty potřeby, na jejichž řádném a pokojném uspokojování má zájem sám stát, a které sám stát taktéž uspokojuje, případně jejich uspokojování svěřuje od něj odvozeným subjektům. Potřeby veřejného zájmu se projevují v celé řadě oblastí dané společnosti (komunity). Typicky mezi ně lze řadit např. potřeby projevující se v oblasti hospodářské, sociální, kulturní, dále v oblasti životního prostředí a v neposlední řadě i potřeby týkající se sféry dopravní obslužnosti.
42. Bude-li Úřad zkoumat zadavatele ve světle kritérií podaných SDEU, dojde k závěru, že účelem jeho založení není běžná podnikatelská činnost, tudíž nelze tuto službu považovat za službu, která by měla průmyslovou nebo obchodní povahu. Lze tak uzavřít, že rovněž podmínka

uvedená v § 4 odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona, totiž že se jedná o právnickou osobu založenou či zřízenou za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, je splněna. Dopravní podnik města Pardubice a.s. je proto veřejným zadavatelem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. e) zákona.

43. Předmětem plnění veřejné zakázky dle bodu 6. zadávací dokumentace je „*a) dodávka, montáž a zprovoznění odbavovacího systému pro odbavení cestujících v trolejbusích a autobusech městské hromadné dopravy provozované zadavatelem v Pardubicích a okolních obcích, a to včetně dodávky potřebného software, tato část zakázky je podrobně vymezena přílohou č. 1 – technickou specifikací (včetně jejích příloh A – J) a přílohou č. 2 – vzorem smlouvy o dílo; b) poskytování servisních a dalších služeb nad rámec záruky po dobu deseti let, a to v rozsahu vymezeném přílohou č. 3 – vzorem servisní smlouvy.*“ Z uvedeného je zřejmé, že veřejná zakázka, v souvislosti s níž je toto rozhodnutí vydáváno, je sektorovou veřejnou zakázkou podle § 151 odst. 1 zákona, a Dopravní podnik města Pardubice a.s. ji zadával jakožto veřejný zadavatel dle § 4 odst. 1 písm. e) zákona při výkonu relevantní činnosti dle § 153 odst. 1 písm. f) zákona. Na obviněného tedy dopadala zákonná ustanovení, neboť dle formuláře „Oznámení o zahájení zadávacího řízení – veřejné služby“ a rovněž dle bodu 5. zadávací dokumentace zahájil otevřené řízení na nadlimitní sektorovou veřejnou zakázku na dodávky, při jejímž zadávání byl povinen dle § 151 odst. 4 zákona postupovat podle části čtvrté, páté, nebo šesté zákona a použít také části první, druhou, desátou až třináctou zákona.

K výroku I. rozhodnutí

Relevantní ustanovení zákona

44. Podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona se zadávací dokumentací rozumí veškeré písemné dokumenty obsahující zadávací podmínky, sdělované nebo zpřístupňované účastníkům zadávacího řízení při zahájení zadávacího řízení, včetně formulářů podle § 212 a výzev uvedených v příloze č. 6 k tomuto zákonu.
45. Podle § 216 zákona je zadavatel povinen uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvoří všechny dokumenty v listinné nebo elektronické podobě a výstupy z ústní komunikace, jejichž pořízení v průběhu zadávacího řízení, popřípadě po jeho ukončení, vyžaduje tento zákon, včetně úplného znění originálů nabídek všech dodavatelů, a to po dobu 10 let ode dne ukončení zadávacího řízení nebo od změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, nestanoví-li jiný právní předpis lhůtu delší.
46. Podle § 252 odst. 1 zákona je zadavatel povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením je zadavatel povinen Úřadu zaslat dokumentaci o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh.
47. Podle § 252 odst. 3 zákona vyjádření zadavatele k obdrženému návrhu a další podání, zadávací dokumentaci vyjma netextové části zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh, je zadavatel povinen odeslat Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
48. Podle § 252 odst. 4 zákona části dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh neuvedené v odstavci 3 a netextovou část zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh je

zadavatel povinen odeslat Úřadu v listinné podobě, prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.

49. Podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1, 3 nebo 4, § 254 odst. 5 nebo 6 nebo § 258 odst. 1 zákona.

Právní posouzení

50. Úřad nejprve obecně uvádí, že v § 252 odst. 1 zákona je zakotvena povinnost zadavatele zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy obdrží stejnopis návrhu. Uvedenou povinnost má zadavatel v situaci, kdy je u Úřadu podán návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a Úřad proto musí rozhodnou část dokumentace o zadávacím řízení přezkoumat, aby mohl o návrhu rozhodnout. Je přitom kladen důraz na to, aby Úřad jako správní orgán věc projednal a rozhodnutí ve věci vydal co možná nejrychleji (jak vyplývá z § 71 správního řádu).
51. Nezaslání dokumentace o zadávacím řízení ve lhůtě stanovené zákonem Úřadu posouzení v návrhu namítaných skutečností podstatně stěžuje a může dokonce posouzení skutečností obsažených v návrhu, resp. rozhodnutí o návrhu, zcela znemožnit. Skutečnost, zda byl postup zadavatele v zadávacím řízení v souladu se zákonem, lze ze strany Úřadu ověřit pouze na základě dokumentace o zadávacím řízení; poskytnutí kompletní dokumentace o zadávacím řízení zadavatelem je tedy nezbytným předpokladem pro rozhodnutí ve věci, a tedy pro řádný průběh správního řízení u Úřadu. Z téhož důvodu je tak povinnost k zaslání dokumentaci stanovena zadavateli zákonem, přičemž její nesplnění je kvalifikováno jako přestupek.
52. Ustanovení § 252 odst. 1 zákona stanoví, že zadavatel je povinen Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení zaslat společně s vyjádřením k obdrženému návrhu, přičemž k doručení vyjádření k návrhu zákon zadavateli stanoví lhůtu 10 dnů ode dne, kdy mu byl návrh na zahájení správního řízení doručen.
53. Z dodejky datové zprávy vyplývá, že stejnopis návrhu zadavatel obdržel dne 2. 3. 2018. Lhůta k zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu podle § 252 odst. 1 zákona ve správním řízení sp. zn. S0082/2018/VZ tak uplynula dne 12. 3. 2018.
54. Z oznámení o zahájení správního řízení č. j. ÚOHS-S0082/2018/VZ-06634/2018/511/THI ze dne 6. 3. 2018 vyplývá, že Úřad poučil obviněného o jeho zákonné povinnosti vyplývající z § 252 odst. 1 zákona, tedy o povinnosti doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat dokumentaci o zadávacím řízení.
55. Ze správního spisu sp. zn. S0082/2018/VZ vyplývá, že Úřad dne 12. 3. 2018 obdržel prostřednictvím datové schránky vyjádření obviněného k návrhu z téhož dne a část dokumentace o zadávacím řízení sestávající z originálů dokumentů tvořících textovou část zadávací dokumentace s výjimkou přílohy č. 5 zadávací dokumentace. Dále Úřad dne 13. 3. 2018 obdržel od obviněného poštovní zásilku, jejímž obsahem byly originály nabídek stěžovatele, účastníka TELMAX s.r.o. a účastníka Mikroelektronika spol. s.r.o., a dále originály částí dokumentace o zadávacím řízení dokumentujících vlastní průběh zadávacího řízení (protokol o otevírání obálek, protokoly o jednání hodnotící komise a další). Úřad dále

v předmětné poštovní zásilce obdržel DVD obsahující tři dokumenty, které tvoří součást přílohy č. 5 zadávací dokumentace.

56. Úřad dále dne 14. 3. 2018 obdržel prostřednictvím datové schránky celkem patnáct dokumentů, které tvoří kompletní přílohu č. 5 zadávací dokumentace.
57. Ze zasláné dokumentace o zadávacím řízení Úřad zjistil, že obviněný v průběhu zadávacího řízení požádal vybraného dodavatele o doložení rozhodnutí o poskytnutí dotace a že vybraný dodavatel rozhodnutí o poskytnutí dotace skutečně doložil. Odpověď vybraného dodavatele na žádost o doložení rozhodnutí o poskytnutí dotace však nebyla součástí dokumentace o zadávacím řízení, kterou Úřad od obviněného obdržel.
58. Součástí datové zprávy ze dne 12. 3. 2018, kterou Úřad od obviněného obdržel, byl mimo jiné dokument označený jako „Žádost o doplnění údajů“ ze dne 6. 12. 2017, kterým obviněný vyzval vybraného dodavatele k doplnění údajů nabídky, a dokument označený jako „Výzva k předložení dokladů podle § 122 odst. 3 zákona“ ze dne 8. 12. 2017, kterým obviněný vyzval vybraného dodavatele k předložení originálů nebo ověřených kopií dokladů o jeho kvalifikaci a informací a dokladů podle § 104 odst. 2 písm. a) zákona. Součástí dokumentace, kterou Úřad od obviněného obdržel, však nebyly odpovědi vybraného dodavatele na tyto výzvy.
59. S ohledem na zjištění, že od obviněného neobdržel kompletní dokumentaci o zadávacím řízení, Úřad následně usnesením č. j. ÚOHS-S0082/2018/VZ-08239/2018/511/THI ze dne 21. 3. 2018 určil obviněnému dodatečnou lhůtu pěti dnů k doručení kompletní dokumentace o zadávacím řízení.
60. Dne 23. 3. 2018 Úřad od obviněného obdržel prostřednictvím datové schránky rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 10773/17/61600/424 ze dne 7. 2. 2017, žádost o objasnění skutečností ze dne 13. 2. 2018, reakci na žádost zadavatele o objasnění skutečností ze dne 13. 2. 2018, čestné prohlášení o splnění základní způsobilosti ze dne 6. 12. 2017, objasnění údajů uvedených v nabídce ze dne 7. 12. 2017. Žádný z těchto dokumentů nebyl součástí dokumentů zasláných obviněným dne 12. 3. 2018, resp. ve dnech 13. 3. 2018 a 14. 3. 2018.
61. Dne 26. 3. 2018 pak Úřad obdržel od zadavatele v listinné podobě předávací protokol ze dne 13. 12. 2017, jehož obsahem byl originál dokladů o kvalifikaci vybraného dodavatele.
62. Z uvedených skutečností je zřejmé, že obviněný v rámci správního řízení sp. zn. S0082/2018/VZ nedodržel svou povinnost plynoucí z § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu na zahájení řízení o přezkoumání obviněného, tedy do 12. 3. 2018, nezaslal kompletní dokumentaci o zadávacím řízení, konkrétně v uvedené lhůtě nezaslal kompletní přílohu č. 5 zadávací dokumentace, rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 10773/17/61600/424 ze dne 7. 2. 2017, žádost o objasnění skutečností ze dne 13. 2. 2018, reakci na žádost zadavatele o objasnění skutečností ze dne 13. 2. 2018, čestné prohlášení o splnění základní způsobilosti ze dne 6. 12. 2017, objasnění údajů uvedených v nabídce ze dne 7. 12. 2017 a předávací protokol ze dne 13. 12. 2017 obsahující originály dokladů o kvalifikaci vybraného dodavatele. Úřad dodává, že v rámci vyjádření učiněného v odporu obviněný uvedl, že nezpochybňuje, že se výše popsaného přestupku dopustil, a dodal, že při úvaze o výši pokuty by měl Úřad zohlednit význam včas nedoložených dokumentů ve vztahu k pochybení o nezaslání kompletní dokumentace o zadávacím řízení.

63. Obviněný tak naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 zákona písm. e) zákona, a proto Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K výroku II. rozhodnutí

Relevantní ustanovení zákona

64. Podle § 241 odst. 1 zákona námitky může podat dodavatel, kterému postupem zadavatele souvisejícím se zadáváním podlimitní nebo nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 nebo se zvláštními postupy podle části šesté hrozí nebo vznikla újma.
65. Podle § 241 odst. 2 písm. a) zákona se námitky podle § 241 odst. 1 zákona podávají písemně a lze je podat proti všem úkonům nebo opomenutím zadavatele v zadávacím řízení a zvláštnímu postupu podle části šesté, včetně stanovení zadávacích podmínek.
66. Podle § 245 odst. 1 zákona zadavatel do 15 dnů od doručení námitek odešle rozhodnutí o námitkách stěžovateli. V rozhodnutí uvede, zda námitkám vyhovuje nebo je odmítá; součástí rozhodnutí musí být odůvodnění, ve kterém se zadavatel podrobně a srozumitelně vyjádří ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Pokud zadavatel námitkám vyhoví, sdělí v rozhodnutí současně, jaké provede opatření k nápravě.
67. Podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že postupuje při vyřizování námitek v rozporu s § 245 odst. 1, 2, 3 nebo 4 zákona.
68. Podle § 270 odst. 1 zákona má se za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.

Skutečnosti zjištěné z dokumentace o zadávacím řízení

69. Dne 7. 2. 2018 obviněný obdržel od stěžovatele námitky ze dne 6. 2. 2018
Námitky ze dne 6. 2. 2018
70. Stěžovatel v námitkách ze dne 6. 2. 2018 v bodě D nadepsaném „*Provoz dispečerského systému a e-shopu formou server hosting*“ uvádí, že provoz dispečerské aplikace a e-shopu má být dle výslovného požadavku obviněného zajišťován v profesionálním data centru službou server hosting. Stěžovatel zde dále uvádí, že vybraný dodavatel k položce hostingových služeb uvedl, »*že vyšel z ceny hostingu, které využívá v obdobných systémech např. e-shop KODIS, kde je více než 150 000 uživatelských účtů,*“« a že pro navrhovaný systém bude využít »*VDS SERVER 60GB + 100GB HD, RAM 4GB, OS Windows Server 2016, rychlost připojení 1Gbit*“«. Podle stěžovatele vybraným dodavatelem uvedená cena i parametry hardware, na němž má být dispečerský systém provozován, zjevně neodpovídají současnému provozu dispečerské aplikace a e-shopu v profesionálním hostingovém centru, jak to dle stěžovatele vyžaduje obviněný. Podle stěžovatele vybraný dodavatel vycházel při kalkulaci ceny veřejné zakázky z ceny hostingu aplikace e-shop, který provozuje, a kalkuluje zajištění webhostingových služeb na 1 serveru v rozporu s požadavkem obviněného definovaným v rámci vymezení díla v servisní smlouvě.
71. Stěžovatel uvádí, že obviněný bez dalšího pouze mechanicky přejal odůvodnění nabídkové ceny vybraného dodavatele, v němž vybraný dodavatel uvedl, jaký server pro plnění hodlá využít, avšak vybraný dodavatel dle stěžovatele dostatečně nepopsal, jak zajistí obviněným

požadované plnění. Stěžovatel uvádí: „Už z tohoto samotného odůvodnění, kdy vybraný uchazeč kalkuluje provoz na 1 serveru, je evidentní, že nabídka vybraného dodavatele je v rozporu se zadávací dokumentací, v níž Zadavatel jasně definuje požadavek na poskytování webhostingových služeb za účelem zajištění provozu stanoveného počtu virtuálních serverů.“

72. Stěžovatel uvádí, že: »Nadto Vybraný dodavatel odůvodnil svoji cenovou kalkulaci provozu hostingu pouze na část předmětu plnění Veřejné zakázky (e-shop). Zadavatel však vymezil v rámci servisní smlouvy dílo tak, že „webhostingové služby budou zajištěny pro účely specifikované v rozsahu dle čl. III. odst. 1 písm. o) (služba e-shop) a r) (SW dispečerského řízení) Smlouvy o dílo na zhotovení odbavovacího systému, tj. pro zajištění provozu potřebného počtu virtuálních serverů.“ (...) Vybraný dodavatel tak v této části zjevně ani nesplňuje požadavky Zadavatele, když v rámci měsíčního servisního poplatku kalkuluje pouze provoz služby e-shop. Z tohoto důvodu Zadavatel postupoval v rozporu se Zákonem, když přijal odůvodnění mimořádně nízké ceny Vybraného dodavatele a tohoto nevyločil ze Zadávacího řízení«.
73. Stěžovatel v této části námitek také odkazuje na závěry plynoucí z odborného stanoviska č. 6/2018 zpracovatele ba consulting-cz s.r.o. ze dne 5. 2. 2018 (dále jen „odborné stanovisko“), které tvoří přílohu námitek. Podle stěžovatele je z odborného stanoviska zřejmé, že pro naplnění zadávacích podmínek je „předpokládaná cena samotné služby u provozovatele webhostingových služeb 20.000,- Kč až 40.000,- Kč bez DPH / měsíc. Předpokládaná střední cena služby jako průměr cen spodní a vrchní ceny tedy činí přibližně 30.000,- Kč bez DPH.“
74. V bodě 3.1.2. odborného stanoviska je uvedeno, že cena webhostingových služeb je závislá na příslušném počtu serverů, jejich parametrech, objemu hostovaných dat, délce smlouvy a požadavcích na garance SLA. V témže bodě jsou dále uvedeny zadávací podmínky týkající se webhostingových služeb a vyjádření vybraného dodavatele, vyplývající ze zprávy o hodnocení. V odborném stanovisku je dále uvedeno, že »Uchazečem podané vysvětlení neřeší zadavatelem požadované služby ani nevysvětluje cenu Zadavatelem požadovaného rozsahu webhostingových služeb a jejich provozu na potřebném počtu virtuálních serverů, ale pouze konstatuje cenu z jiného projektu na e-shop (tedy diametrálně jiného rozsahu služeb oproti požadavku Zadavatele), z níž při kalkulaci vycházel. Zadavatel však požadoval dodávku potřebného počtu virtuálních serverů. Uchazeč tak v jeho vysvětlení neodpovídá na dotaz zadavatele na zjištění ceny na požadavek zadavatele na „zajištění provozu potřebného počtu virtuálních serverů.“ Při požadovaném množství serverů, délce smlouvy na 60 měsíců, SLA 99,9% a objemu dat 4TB je předpokládaná cena služby u provozovatele webhostingových služeb 20 000,- až 40 000,- Kč/ měsíc bez DPH. Předpokládaná střední cena služby jako průměr cen spodní a vrchní ceny tedy je 30 000,- Kč bez DPH.«
75. Stěžovatel v námitkách v bodě C nadepsaném »Nereálnost ceny za „Měsíční servisní poplatek – datové přenosy GSM“ a nereálnost předpokládaného objemu datových přenosů« napadá nepřiměřenost nabídkové ceny vybraného dodavatele v části „Datové přenosy GSM,“ kdy vybraný dodavatel uvádí jednotkovou cenu pro objem dat 100 MB/měsíc/1 SIM kartu ve výši 27,- Kč. Dle stěžovatele je z odborného stanoviska, které tvoří přílohu námitek, zřejmé, že pro požadavky zadávací dokumentace „je nutné uvažovat minimálně přenos dat ve výši 500MB/měsíc. Tento objem přitom představuje cenu 80 - 120,- Kč bez DPH za SIM na měsíc. Při požadovaném množství datových SIM je tak měsíční cena za datové SIM karty v rozmezí

11 840,- Kč až 17 760,- Kč bez DPH.“ V bodě 3.1.1. odborného stanoviska se uvádí, že „(...) vítězný uchazeč předpokládá, průměrný datový objem na 1ks SIM v systému 100MB. Vybraný uchazeč však žádným způsobem nedokládá plnění požadavků zadavatele vyjádřené v zadávací dokumentaci na datové přenosy. Spokojil se pouze konstatováním, že poskytuje služby i u jiných přepravců. Neuvádí jak velký půl SIM karet má k dispozici na vybalancování provozu a ani neuvádí statistiky využitelnosti v jeho datovém půlu SIM karet. Konstatování uvedená vybraným uchazečem jsou pouze proklamací a na jejich základě není možné posoudit, zda uchazečem uvedený datový objem a tím i předkládaná cena je relevantní. Tvrzení uchazeče, že používá komprimovaná data, není žádnou výjimečnou skutečností, veškeré datové toky v mobilních sítích dodavatelé běžně komprimují. Navíc u EMV karet musí dodržet požadavky clearingové banky a data musí mít relevantní formát - proto není možné provádět žádnou jinou kompresi než ostatní dodavatelé (...) [P]ro požadavky zadávací dokumentace je nutné uvažovat minimálně přenos dat ve výši 500 MB/ měsíc. Tento objem představuje cenu 80 – 120 Kč za SIM a měsíc bez DPH. Při požadovaném množství datových SIM je měsíční cena za datové SIM karty v rozmezí 11 840,- až 17 760,- Kč bez DPH. Pokud však bude zadavatel využívat mobilní komunikaci i pro aktualizace SW a dat pro odbavovací systém dle 5.9 g. technické specifikace, přenášený objem dat bude dosahovat až 1GB dat/ vozidlo a měsíc. Předpokládaná střední cena služby jako průměr spodní a vrchní ceny tedy je 14 800,- Kč bez DPH, a to při objemu dat do 500 MB / SIM / měsíc. Vzhledem k tomu, že zadavatel předpokládá využití sítě GSM i pro aktualizace SW a dat pro odbavovací systém, měla by být kalkulována cena vyšší.“

76. Dne 20. 2. 2018 obviněný stěžovateli odeslal rozhodnutí o námitkách z téhož dne.

Rozhodnutí o námitkách ze dne 20. 2. 2018

77. Obviněný v bodě XXI. rozhodnutí o námitkách ze dne 20. 2. 2018 uvádí: »V části označené jako D. se stěžovatel zabývá službou server hosting pro provoz e-shopu a dispečerského systému. Stěžovatel zpochybňuje parametry serveru uvedené k vysvětlení MNNC Vybraným dodavatelem s tím, že uvedené parametry neodpovídají souběžnému provozu e-shopu a dispečerské aplikace v profesionálním datovém centru. Stěžovatel dále uvádí, že zadavatel požadoval „servery“, tedy nejméně dva servery, zatímco Vybraný dodavatel nabídnul pouze provoz jednoho serveru. Stěžovatel se odkazuje na odborné stanovisko společnosti ba consulting-cz s.r.o., které udává konkrétní parametry serverů potřených údajně pro vyhovění požadavkům zadavatele a stanoví průměrnou cenu za službu server hosting na 20.000,- Kč měsíčně. Stěžovatel dle názoru zadavatele neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, kterými by odůvodnil to, že by provoz požadovaných aplikací na serveru s parametry uvedenými Vybraným dodavatelem neměl vyhovět požadavkům zadavatele. K počtu serverů pak zadavatel uvádí, že množné číslo se vztahuje k „virtuálním serverům“, a to ve vztahu ke konkrétním aplikacím, které mají být prostřednictvím virtuálních serverů provozovány (e-shop a dispečerský systém). Zadavatel nikde nestanovil žádnou podmínku počtu fyzických serverů, které mají být pro provoz virtuálních serverů použity a pokud stěžovatel tímto argumentuje, jeho námitky je nutno považovat za účelové. Požadavkům zadavatele nepochybně vyhoví i provozování požadovaných virtuálních severů na jednom fyzickém serveru takových parametrů, aby systém byl funkční a bylo dosaženo zadavatelem požadovaných užitných vlastností. Údajně potřebné parametry serverů a odhadovaná cena, jak je uvádí stěžovatel, vycházejí z odborného stanoviska společnosti ba consulting-cz s.r.o.,

jsou uvedeny bez bližšího zdůvodnění (resp. odkazu na cenová srovnání) a zadavatel na jejich základě nemůže přijmout závěr o tom, že by nabídka Vybraného dodavatele neodpovídala požadavkům zadavatele stanovených v zadávacích podmínkách. Zadavatel naopak vychází ze skutečnosti, že Vybraný dodavatel dle svého zdůvodnění MNNC poskytuje služby formou virtuálních serverů, s těmito službami má zkušenosti a jeho nabídka tak odpovídá potřebám vyplývajícím z požadavků zadavatele«.

78. V bodě XVIII. rozhodnutí o námitkách obviněný uvádí: „Stěžovatel dále zpochybňuje kalkulovanou cenu pro datové přenosy a s odkazem na odborné stanovisko č. 6/2018 společnosti ba consulting-cz s.r.o. uvádí, že je nutno nastavit datový limit nejméně 500 MB na SIM kartu s cenou cca 80,- Kč/SIM kartu a měsíc. K tomuto tvrzení stěžovatel nedoložil žádný podklad, žádný podklad neobsahuje ani citované odborné vyjádření, které bez bližšího zdůvodnění uvádí uvedené cifry. Je přitom nutno zdůraznit, že odborné stanovisko nemá význam znaleckého posudku a vzhledem k absenci jakéhokoliv odůvodnění tam uvedených závěrů je předmětné odborné vyjádření značně nepřesvědčivé. Zadavatel tedy nepřisvědčuje ani dílčímu závěru stěžovatele, že nabídková cena Vybraného dodavatele je i v této části zcela nepřiměřená a že zadavatel akceptací zdůvodnění MNNC a nevyloučením Vybraného dodavatele porušil Zákon. Naopak, z odůvodnění hodnotící komise vyplývá, že cenová kalkulace Vybraného dodavatele ani v případě ceny datových přenosů není nereálná.“

Právní posouzení

79. Úřad nejprve obecně uvádí, že námitky jsou procesní institut, který představuje primární ochranu dodavatelů před nezákonným postupem zadavatele. Jsou-li námitky podány, je zadavatel povinen v rozhodnutí o nich uvést, zda námitkám vyhovuje, či je odmítá, a zároveň toto své rozhodnutí odůvodnit, a to v souladu se zásadou transparentnosti (§ 6 odst. 1 zákona), tedy tak, aby rozhodnutí zadavatele bylo zpětně přezkoumatelné. Zadavatel je podle § 245 odst. 1 zákona povinen přezkoumat obdržené námitky v plném rozsahu ve lhůtě do 15 dnů od jejich doručení. V této lhůtě je zadavatel povinen odeslat stěžovateli písemné rozhodnutí obsahující způsob vyřízení námitek, kdy zadavatel rozhodne buď o vyhovění námitkám či o jejich odmítnutí, přičemž je povinen své rozhodnutí podrobně a srozumitelně odůvodnit. Podstatné je, aby byly námitky vyřízeny některým ze shora uvedených způsobů, aby bylo rozhodnutí zadavatele rovněž řádně odůvodněno a aby zadavatel v takovém odůvodnění reagoval na veškeré skutečnosti uvedené stěžovatelem v námitkách.
80. Přímo ze zákonného ustanovení tedy plyne, že zadavatel své povinnosti ve vztahu k řádně podaným námitkám nesplní, pokud se s nimi vypořádá pouze obecným sdělením, aniž by své rozhodnutí opřel o argumentaci založenou na konkrétních a přezkoumatelných skutečnostech. Za takové (nedostatečné) obecné sdělení je možno považovat i obecné konstatování, že se namítaného a konkrétně stěžovatelem popsaného pochybení nedopustil a námitky z toho důvodu neshledává relevantní. Za takové situace není vůbec naplňován smysl institutu námitek, kdy stěžovatel uvádí jasné argumenty (zde není Úřadem hodnoceno, zda důvodné či nikoli), ale zadavatel na tyto konkrétní argumenty nereaguje vůbec či jen povšechně. Povinnost podrobně a srozumitelně se vyjádřit ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách má zadavatel i v případě zcela nesouvisejících či lichých argumentů stěžovatele, a to v tom smyslu, že musí (konkrétním a zpětně přezkoumatelným způsobem) odůvodnit, proč argumentaci stěžovatele pokládá za nesouvisející, resp. lichou.

81. V šetřeném případě stěžovatel v bodě D námitek napadal způsob, jakým vybraný dodavatel počítal nabídkovou cenu za provoz dispečerského systému a e-shopu formou server hosting, a kromě jiného namítal, že vybraný dodavatel odůvodnil svoji cenovou kalkulaci provozu hostingových služeb pouze na část předmětu plnění veřejné zakázky (e-shop). Stěžovatel uvedl, že vybraný dodavatel tak zjevně nesplňuje požadavky obviněného, když v rámci měsíčního servisního poplatku kalkuluje pouze provoz služby e-shop (viz body 72. a 73. odůvodnění tohoto rozhodnutí).
82. Obviněný na bod D námitek reagoval v bodě XXI. rozhodnutí o námitkách. Obviněný zde nejprve uvedl, že stěžovatel neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, kterými by své námitky odůvodnil. Obviněný se dále vyjadřuje k počtu serverů, ke svým požadavkům na ně a k rozdílu mezi serverem virtuálním a fyzickým (viz bod 76. odůvodnění tohoto rozhodnutí). K výše uvedené námitce stěžovatele, že vybraný dodavatel svou nabídkovou cenu kalkuloval, a svou kalkulaci odůvodnil pouze pro část plnění veřejné zakázky (e-shop), se však obviněný nijak nevyjádřil a na toto tvrzení stěžovatele v bodě XXI. rozhodnutí o námitkách vůbec nereagoval. Úřad přezkoumal i zbývající části rozhodnutí o námitkách a zjistil, že obviněný se k výše uvedené námitce stěžovatele nevyjádřil ani v jiné části rozhodnutí o námitkách. Z uvedeného vyplývá, že se obviněný k námitce stěžovatele, resp. tvrzení stěžovatele, že vybraný dodavatel svou nabídkovou cenu kalkuloval a odůvodnil pouze pro část plnění veřejné zakázky (e-shop) v rozhodnutí o námitkách vůbec nevyjádřil.
83. Podle § 245 odst. 1 zákona je zadavatel povinen se v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně vyjádřit ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Jelikož obviněný se k námitce týkající se kalkulace nabídkové ceny pouze na část předmětu plnění veřejné zakázky v rozhodnutí o námitkách vůbec nevyjádřil, je zřejmé, že požadavkům ustanovení § 245 odst. 1 zákona nedostál.
84. Stěžovatel v bodě D námitek také odkazoval na závěry odborného stanoviska, které tvoří přílohu námitek. Z odborného stanoviska dle stěžovatele vyplývá, že předpokládaná cena provozu hostingových služeb činí při požadovaném množství serverů a při zohlednění dalších podmínek 20 000,- až 40 000,- Kč bez DPH/měsíc, tedy průměrná cena těchto služeb činí přibližně 30 000,- Kč bez DPH. Stěžovatel dále uvedl, že vybraný dodavatel tak s ohledem na jeho nabídkovou cenu zjevně nesplňuje požadavky obviněného. Tytéž ceny za provoz hostingových služeb, jaké uvádí stěžovatel v bodě D námitek, jsou uvedeny v odborném stanovisku (viz bod 72. a 73. odůvodnění tohoto rozhodnutí).
85. Obviněný se k výše popsané námitce v bodě XXI. rozhodnutí o námitkách vyjádřil tak, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, kterými by odůvodnil to, že by provoz požadovaných aplikací na serveru s parametry uvedenými vybraným dodavatelem neměl vyhovět požadavkům obviněného. Obviněný zde dále uvedl, že údajně potřebné parametry serverů a odhadovaná cena, jak je uvádí stěžovatel vycházejí z odborného stanoviska, jsou uvedeny bez bližšího zdůvodnění (resp. odkazu na cenová srovnání) a obviněný na jejich základě dle svých slov nemůže přijmout závěr o tom, že by nabídka vybraného dodavatele neodpovídala požadavkům obviněného stanoveným v zadávacích podmínkách.
86. Z výše uvedeného je zřejmé, že obviněný se s námitkou stěžovatele, v níž uváděl konkrétní ceny, které jsou dle jeho názoru pro plnění požadované obviněným reálné, vypořádal ve velmi obecné rovině, když své tvrzení, že nelze dojít k závěru, že by nabídka vybraného

dodavatele neodpovídala požadavkům obviněného v zadávacích podmínkách, odůvodnil pouze tím, že stěžovatel jím uváděné konkrétní hodnoty blíže neodůvodnil. Ačkoliv tedy stěžovatel ve svých námitkách uvedl, že nabídkovou cenu vybraného dodavatele považuje za nereálnou, a současně uvedl konkrétní ceny, které považuje za přiměřené, obviněný v rozhodnutí o námitkách neuvedl žádný věcný důvod, proč toto tvrzení stěžovatele odmítl. Obviněný se měl k této konkrétní námitce stěžovatele věcně a srozumitelně vyjádřit a uvést, jaké úvahy či skutečnosti věcného charakteru jej vedly k jejímu odmítnutí. Zdůvodnění odmítnutí námitky pouze tím, že stěžovatel svá konkrétní tvrzení nijak neodůvodnil, nelze považovat za vyřízení námitky v souladu s § 245 odst. 1 zákona, neboť stěžovateli neříká nic o věcném pohledu obviněného na jím uváděná konkrétní tvrzení.

87. Úřad tedy konstatuje, že obviněný se v bodě XXI. rozhodnutí o námitkách s námitkou stěžovatele, v níž stěžovatel uvedl konkrétní cenu za plnění spočívající v provozu hostingu, kterou považuje za přiměřenou, nevypořádal v souladu s § 245 odst. 1 zákona, neboť své rozhodnutí o odmítnutí námitky nezdůvodnil dostatečně podrobně tak, aby stěžovateli byl jednoznačně zřejmý věcný důvod odmítnutí. Úřad dodává, že obviněný se s výše uvedenou námitkou stěžovatele nevypořádal ani v jiné části rozhodnutí o námitkách.
88. V bodě C námitek stěžovatel napadal také nereálnost nabídkové ceny vybraného dodavatele v části týkající se mobilních datových služeb a mimo jiné také odkazoval na závěry odborného stanoviska, ze kterého dle stěžovatele vyplývá, že pro naplnění požadavků zadávací dokumentace v části mobilních datových služeb je nutné uvažovat minimálně přenos dat ve výši 500 MB/měsíc, tento objem představuje cenu 80-120,- Kč/SIM/měsíc bez DPH a při požadovaném množství datových SIM je měsíční cena za datové SIM karty v rozmezí 11 840,- až 17 760,- Kč bez DPH. Tyto konkrétní hodnoty jsou pak uvedeny i v odborném stanovisku (viz bod 74. odůvodnění tohoto rozhodnutí).
89. K výše popsané námitce se obviněný vyjádřil v bodě XVIII. rozhodnutí o námitkách tak, že uvedl, že odborné stanovisko neobsahuje žádný podklad, pouze bez bližšího zdůvodnění uvádí uvedené cifry. Obviněný také zdůraznil, že odborné stanovisko nemá váhu znaleckého posudku a vzhledem k absenci jakéhokoli odůvodnění v něm uvedených závěrů je značně nepřesvědčivé (viz bod 77. odůvodnění tohoto rozhodnutí).
90. Z výše uvedeného je zřejmé, že obviněný jako důvod odmítnutí námitky uvedl pouze to, že stěžovatel ke svým tvrzením nedoložil žádný podklad, a že žádný podklad neobsahuje ani odborné vyjádření. Obviněný tedy v rozhodnutí o námitkách neuvedl žádný věcný argument, z něhož by bylo jednoznačně zřejmé, proč akceptoval cenu vybraného dodavatele a odmítl námitku stěžovatele. I přesto, že stěžovatel ani autor odborného stanoviska neuvedli k jimi uváděným hodnotám žádné výpočty či bližší zdůvodnění, měl obviněný k dispozici konkrétní údaje, kterými stěžovatel zpochybňoval reálnost ceny vybraného dodavatele, a byl tedy povinen se k nim věcně vyjádřit a srozumitelně uvést, jaké úvahy či skutečnosti jej vedly k jejich odmítnutí. To však obviněný neučinil. Úřad se tak neztotožňuje s názorem obviněného uvedeným v jeho vyjádření v rámci podaného odporu (čl. V.), že obě námitky vypořádal.
91. Úřad tedy konstatuje, že se obviněný v bodě XVIII. rozhodnutí o námitkách s námitkou stěžovatele týkající se nereálnosti nabídkové ceny vybraného dodavatele v části týkající se mobilních datových služeb nevypořádal v souladu s § 245 odst. 1 zákona, neboť své

rozhodnutí o odmítnutí námítky nezdůvodnil dostatečně podrobně tak, aby stěžovateli byl jednoznačně zřejmý věcný důvod odmítnutí. Úřad dodává, že obviněný se s výše uvedenou námítkou stěžovatele nevypořádal ani v jiné části rozhodnutí o námitkách.

92. K argumentu obviněného v čl. IV. odporu, že v daném případě nešlo o samostatnou námitku, ale veškerá tvrzení stěžovatele uvedená v bodě D. námitek směřovala k tomu, že nabídka vybraného dodavatele nesplňuje požadavky zadavatele, přičemž obviněný se s bodem D. námitek vypořádal jako s celkem, Úřad uvádí následující. V bodě D. námitek stěžovatel namítal nesplnění požadavků zadavatele vybraným dodavatelem, přičemž spatřuje porušení zákona obviněným v tom, že akceptoval odůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny vybraným dodavatelem. Nesplnění požadavků zadavatele ze strany vybraného dodavatele pak stěžovatel v námitkách dovozuje na základě několika konkrétních skutečností, přičemž jednou z nich je i tvrzení, že vybraný dodavatel svou nabídkovou cenu kalkuloval a svou kalkulaci odůvodnil pouze pro část plnění veřejné zakázky (e-shop). Úřad tedy konstatuje, že stěžovatel vznesl konkrétní argument, resp. vedl argumentaci v rovině určitého tvrzení, na které však nebylo obviněným vůbec reagováno. Dle § 245 odst. 1 zákona má zadavatel povinnost se podrobně a srozumitelně vyjádřit ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách. Jestliže stěžovatel vedl argumentaci v bodě D. námitek v několika konkrétních rovinách, měl se obviněný zabývat každou rovinou konkrétních argumentů a k nim se vyjádřit, což však v daném případě neučinil.
93. V čl. V. odporu pak obviněný ve vztahu k údajně nedostatečnému vyjádření k námitkám stěžovatele týkajícím se ceny hostingových služeb a ceny za datové přenosy GSM uvádí, že se dle svého názoru v rozhodnutí o námitkách k těmto námitkám vyjádřil. K tomu Úřad konstatuje, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí výše popsal, že se obviněný k těmto skutečnostem nevyjádřil v rozhodnutí o námitkách dostatečně podrobně (viz body 86 a 90 odůvodnění tohoto rozhodnutí), ačkoliv dle názoru Úřadu mohl a měl.
94. Obviněný v čl. V odporu dále uvádí, že potřebnou podrobnost vypořádání námitek je třeba vykládat i v kontextu s podrobností a přezkoumatelností samotné námítky, jakož i s relevantností námítky pro navazující postup zadavatele v zadávacím řízení. V okamžiku, kdy námitka stěžovatele (byť opřená o odborné vyjádření) nebyla fakticky ničím podložena, je dle navrhovatele prakticky nepřezkoumatelná, a v tomto kontextu je pak nutno vykládat nároky na podrobnost vypořádání takové námítky. K tomu Úřad v obecné rovině uvádí, že hranice mezi tím, zda se zadavatel podrobně a srozumitelně vyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách, či nikoliv, bude vždy odlišná případ od případu, neboť záleží, jak obecné či konkrétní námítky stěžovatel podá. Pokud stěžovatel podá pouze obecné námítky, pak i požadavek na konkrétnost jejich odůvodnění bude nižší, a naopak v případě konkrétních námitek bude třeba jejich podrobnější a konkrétnější odůvodnění. V daném případě i přesto, že stěžovatel ani autor odborného stanoviska neuvedli k jimi uváděným hodnotám uvedeným v námitkách žádné výpočty či bližší zdůvodnění, měl obviněný na základě námitek k dispozici konkrétní údaje, kterými stěžovatel zpochybňoval reálnost ceny vybraného dodavatele, a byl tedy povinen se k nim věcně vyjádřit a srozumitelně uvést, jaké úvahy či skutečnosti jej vedly k jejich odmítnutí, což však neučinil.
95. V čl. VI. odporu pak obviněný uvádí, že zadavatel je sice povinen vypořádat i námítky týkající se mimořádně nízké nabídkové ceny, nicméně způsob vypořádání těchto námitek přímo nepředurčuje, zda zadavatel bude v zadávacím řízení postupovat způsobem požadovaným

stěžovatelem. Případné pochybení při způsobu vypořádávání námitek tak dle obviněného ve svých důsledcích nijak nekrátí práva účastníka zadávacího řízení, neboť případné vyloučení účastníka zadávacího řízení pro mimořádně nízkou nabídkovou cenu je v konečném důsledku otázkou zvážení obchodního rizika zadavatele. Jednání, které je pouhým formálním pochybením při vyřizování obstrukčních námitek účastníka zadávacího řízení, bez skutečného vlivu na výsledek zadávacího řízení, tak dle obviněného nelze považovat za společensky škodlivé. K tomu Úřad uvádí, že vypořádání námitek v souladu se zákonem a případný postup při zjištění mimořádně nízké nabídkové ceny jsou dva zcela odlišné a oddělené postupy zadavatele v zadávacím řízení. Obviněný tak měl povinnost řádně vypořádat námítka navrhovatele, přičemž je irelevantní, jaký postup bude případně následně uplatňovat v rámci zjištění mimořádně nabídkové ceny.

96. Úřad dodává, že o pochybení obviněného při vypořádání předmětných námitek rozhodl ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S0082/2018/VZ, kdy zrušil rozhodnutí o námitkách z důvodu nepřezkoumatelnosti (dostupné na <https://www.uohs.cz/cs/verejne-zakazky/sbirky-rozhodnuti/detail-15533.html>).
97. Co se týče škodlivosti přestupku a odkazu obviněného na možnou vyvratitelnost právní domněnky uvedené v ustanovení § 270 odst. 1 zákona, dle něhož se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý, uvádí Úřad následující. K naplnění materiální stránky přestupku Úřad konstatuje, že lze odkázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, kde je uvedeno, že *„[m]ateriálně-formální pojetí se pro oblast zadávání veřejných zakázek nejeví jako zcela vhodné. Společenská škodlivost je u těchto přestupků dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku. V případě, že by konkrétní společenská škodlivost protiprávního jednání nedosahovala ani minimální hranice typové škodlivosti, nebyl by dán veřejný zájem na jeho stíhání. Proto se upravuje vyvratitelná právní domněnka spočívající v tom, že se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý“*, z čehož vyplývá, že pokud jednání obviněného naplňuje formální znaky skutkové podstaty některého z přestupků upravených zákonem, pak již není nutné posuzovat materiální stránku takového jednání, tzn. jeho společenskou škodlivost, jelikož ta je tímto protiprávním jednáním bez dalšího naplněna. Úřad tudíž není povinen zkoumat materiální stránku spáchaného přestupku a posuzovat, nakolik byla negativně ovlivněna informační povinnost obviněného vůči stěžovateli v rozhodnutí o námitkách.
98. Důsledkem pojetí přestupku v oblasti zadávání veřejných zakázek je tedy skutečnost, že Úřad se nemusí při rozhodování o přestupku zabývat tím, *„zda jednání zadavatele, které jinak naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku uvedené v § 268 a § 269, je společensky škodlivé či nikoliv, tj. zabývat se výslovně materiální stránkou přestupku, pokud neexistují takové okolnosti, které zcela vylučují, že se vůbec jedná o přestupek. Jinak řečeno, ÚOHS v zásadě nemusí dokazovat materiální stránku přestupku, když ta je ze zákona výslovně presumována.“* (srov. Flaškár, Martin; Harnach, Jiří; Janoušek, Martin; Měkota, Jan; Podešva, Vilém; Sommer, Lukáš; Votrubec, Jiří. Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).

99. V této souvislosti Úřad odkazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku č. j. 9 As 34/2012-28 ze dne 9. 8. 2012 konstatoval, že „[p]odle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku prvního senátu, obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob spáchání atd.) žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu. Tyto zvláštní okolnosti daného případu však nezůstanou bez povšimnutí, ale budou správním orgánem hodnoceny při stanovení výše sankce. Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).“. Přestože závěry citovaného rozsudku byly vysloveny za účinnosti zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, v níž absentovala výslovná právní úprava materiálního znaku, jsou plně aplikovatelné i za účinnosti zákona, jenž na ustálenou judikaturu navazuje.
100. Jak vyplývá z výše uvedeného, pakliže jednání zadavatele naplňuje formální stránku přestupku dle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, má se za to, že je bez dalšího naplněna i materiální stránka daného přestupku. Společenská škodlivost je tedy dána již naplněním skutkové podstaty přestupku. Úřad konstatuje, že hlavním účelem rozhodnutí o námitkách je seznámení stěžovatele s věcným pohledem zadavatele na stěžovatelem podané námitky. Podá-li tedy stěžovatel zadavateli námitky, zadavatel je povinen zabývat se jimi s veškerou pečlivostí. Seznámení stěžovatele s pohledem zadavatele na argumenty vznesené v námitkách totiž může mít zásadní význam pro rozhodování stěžovatele o jeho dalším postupu, tj. zda bude proti postupu zadavatele dále brojit návrhem u Úřadu, či nikoliv (přičemž nelze přehlížet, že s podáním návrhu je spojena i povinnost složit peněžitou kauci, jejíž výše by byla v případně zamítnutí návrhu převedena do státního rozpočtu). V situaci, kdy zadavatel svůj postup (napadený námitkami) konkrétním způsobem neodůvodní, je stěžovatel nucen podat návrh k Úřadu toliko na základě svých domněnek, tj. aniž by znal argumentaci zadavatele, na jejímž základě zadavatel pokládá jeho tvrzení za nesprávná či irelevantní. Za této situace by pak bylo krajně nespravedlivé, kdyby zadavatel až v průběhu správního řízení představil komplexní argumentaci (kterou však musel znát od okamžiku, kdy se pro určitý postup rozhodl) opřenou o relevantní podklady, na základě které by dosáhl zamítnutí návrhu s následným převodem navrhovatelem složené kauce na účet státního rozpočtu. Právě s cílem předejít naposledy zmíněným situacím zákonodárce v § 245 zákona konstruoval takové pojetí vyřizování námitek, které zajišťuje, že stěžovatel nebude na svých právech dotčen neochotou (či snad dokonce neschopností) zadavatele svůj postup

racionálně hájit. Nevyřízením námitek v souladu se zákonem je tak naplněna společenská škodlivost tohoto přestupku.

101. Jak stanoví § 268 odst. 1 písm. d) zákona, zadavatel se dopustí přestupku tím, že postupuje při vyřizování námitek v rozporu s § 245 odst. 1, 2, 3 nebo 4.
102. Na základě výše uvedených skutečností Úřad konstatuje, že se obviněný při zadávání veřejné zakázky dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že postupoval při vyřizování námitek stěžovatele ze dne 6. 2. 2018 v rozporu s § 245 odst. 1 zákona, neboť se v rozhodnutí o námitkách ze dne 20. 2. 2018 podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Vzhledem k uvedenému Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

K výroku III. rozhodnutí – uložení pokuty

103. Úřad posoudil postup obviněného ve všech vzájemných souvislostech a vzhledem ke zjištěným skutečnostem přistoupil k uložení pokuty, neboť obviněný svým postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona a rovněž skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. e) zákona.
104. Odpovědnost za přestupek zaniká mj. uplynutím promlčecí doby, která podle § 270 odst. 5 zákona činí 5 let.
105. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
106. V návaznosti na výše uvedené Úřad před uložení pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 270 odst. 5 zákona. Ke spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že obviněný Úřadu nezaslal ve lhůtě 10 dnů ode dne obdržení návrhu na zahájení řízení, tj. do 12. 3. 2018, kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na veřejnou zakázku, došlo dne 13. 3. 2018, tedy dne následujícího po marném uplynutí lhůty pro doručení dokumentace o zadávacím řízení na veřejnou zakázku Úřadu. Ke spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že se obviněný v rozhodnutí o námitkách podrobně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách, došlo dne 23. 2. 2018, tedy dne následujícího po marném uplynutí lhůty pro odeslání rozhodnutí o námitkách podaných stěžovatelem. Řízení o přestupku bylo zahájeno doručením příkazu dne 25. 6. 2020. Z uvedeného vyplývá, že promlčecí doba ve vztahu k projednávanému přestupku neuplynula.
107. Podle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek závažnější.
108. Podle ustanovení § 268 odst. 2 písm. b) zákona se za přestupek podle odstavce 1, nepoužije-li se postup podle odstavce 3, uloží pokuta do 20 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. d) zákona. Podle § 268 odst. 2 písm. c) se za přestupek podle odstavce 1, nepoužije-li se postup podle odstavce 3, uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. e) zákona.

109. Z výše uvedeného vyplývá, že v šetřeném případě lze uložit vyšší pokutu za spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí. Úřad proto přistoupil k uložení pokuty za přestupek uvedený ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
110. Podle § 37 písm. a) a c) zákona o přestupcích se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídnou zejména k povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
111. Podle § 38 zákona o přestupcích povaha a závažnost přestupku je dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, dále významem a rozsahem následku přestupku a okolnostmi jeho spáchání (Úřad zde uvádí pouze ty skutečnosti citovaného ustanovení zákona o přestupcích, které jsou relevantní ve vztahu k posuzovanému případu).
112. Pokud jde o význam neurčitého právního pojmu „závažnost přestupku“, Úřad uvádí, že stupeň společenské škodlivosti přestupku (tedy závažnost) je dán také konkrétní intenzitou naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Při posuzování závažnosti přestupku není hlavním kritériem jeho skutková podstata, ale intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. Z hlediska určení výměry pokuty je proto nutno hodnotit nejen jaké následky byly přestupkem způsobeny, ale také jakou měly intenzitu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 106/2012 ze dne 6. 6. 2013).
113. V rámci posouzení povahy a závažnosti přestupku Úřad konstatuje, že pro zadavatele ze zákona jednoznačně vyplývá povinnost přezkoumat a vyřídit veškeré námitky proti jeho postupu v zadávacím řízení. Tuto povinnost obviněný v případě šetřené veřejné zakázky nesplnil, když část námitek stěžovatele nevyřídil vůbec a část námitek stěžovatele sice vyřídil, ale své rozhodnutí o odmítnutí námitek nezdůvodnil dostatečně podrobně tak, aby stěžovateli byl jednoznačně zřejmý důvod odmítnutí. Následkem protiprávního jednání obviněného bylo, že se stěžovatel nedozvěděl podstatné informace o postoji obviněného vůči jím namítaným skutečnostem obsaženým v podaných námitkách. Zcela oprávněné očekávání stěžovatele, že na veškeré jeho námitky bude ze strany obviněného náležitě a včas reagováno, tak v daném případě nebylo naplněno. Výše zmíněným jednáním obviněného tak nebyl naplněn základní účel námitek, tedy především odůvodnění postoje zadavatele k nim a sdělení skutečnosti, proč námitky odmítá. Přitom úkon zadavatele spočívající ve vyřízení veškerých námitek, resp. poskytnutí věcného stanoviska zadavatelem stěžovateli, nelze nikterak zhojit či nahradit. K intenzitě následků Úřad uvádí, že postup obviněného při vyřízení námitek mohl mít bezprostřední dopad na podaný návrh stěžovatele, kdy stěžovatel nemohl konkrétněji rozvinout svou argumentaci v návaznosti na případnou reakci obviněného. Z uvedeného důvodu Úřad konstatuje, že v daném případě je nutné následky jednání obviněného posoudit jako středně intenzivní.
114. Jako polehčující okolnost při určování výše pokuty Úřad zohlednil skutečnost, že pochybení obviněného se týkalo jen části námitek stěžovatele obsažených v podaných námitkách ze dne 6. 2. 2018. Stěžovatel ve svých námitkách uvedl celou řadu skutečností, přičemž obviněný se k většině z nich ve svém rozhodnutí o námitkách vyjádřil.

115. Jako přitěžující okolnost Úřad zohlednil fakt, že obviněný se dopustil ještě dalšího přestupku, když Úřadu nedoručil ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona kompletní dokumentaci o zadávacím řízení (viz výrok I. tohoto rozhodnutí).
116. Při stanovení konkrétní výše sankce má Úřad povinnost rovněž zohlednit dobu, která uplynula mezi spácháním přestupku a samotným potrestáním zadavatele za jeho spáchání. V této souvislosti je nutné poukázat na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 123/2013-85 ze dne 9. 4. 2015, ve kterém Krajský soud uvedl, že: *„(...) hledisko doby, jež uplynula mezi spácháním správního deliktu a jeho potrestáním, je možným (a někdy nutným) korektivem při úvahách ohledně výše pokuty, k němuž má být přihlédnuto na závěr těchto úvah; aplikace tohoto korektivu má zamezit, aby výše pokuty, jinak řádně stanovena podle zákonem předepsaných kritérií a kritérií nutně aplikovatelných i bez jejich výslovného vyjádření v zákoně (kritérium přiměřenosti s ohledem na míru, ve které výše pokuty může působit pro delikventa likvidačně), celkově nejevila znaky nepřiměřenosti s ohledem na prodlevu, která nastala mezi porušením právní povinnosti a trestem, který za to byl uložen. V rámci správního trestání je totiž třeba dostatečně silně vnímat, že časový horizont toho, kdy se účastníkovi řízení (delikventovi) dostává konečného rozhodnutí ve věci, je neoddělitelnou součástí měřítek celkové spravedlnosti řízení, a že čím je tento časový horizont delší, tím více se rozostřují kontury spravedlnosti jak v očích účastníka řízení, tak i v obecném vnímání veřejností a veřejného mínění, což celkově oslabuje důvěryhodnost státní moci. Je nepochybné, že s prodlužujícím se okamžikem potrestání se relativizuje základní vztah mezi spáchaným deliktem a ukládanou sankcí a že doba mezi porušením právní povinnosti a rozhodnutím o sankci má i bezprostřední vliv na účel trestu, jehož má být uložením konkrétní sankce dosaženo.“* Při určení výše pokuty Úřad proto ve prospěch obviněného zohlednil fakt, že přestupek byl zadavatelem spáchán před více než dvěma lety. Vlivem časové prodlevy mezi spácháním přestupku a jeho potrestáním (vydáním rozhodnutí o sankci) totiž dochází k výraznému oslabení smyslu a účelu trestu.
117. Úřad se dále zabýval skutečností, zda přestupek, za který je obviněnému nyní ukládán trest, není v souběhu s dalším přestupkem obviněného. Tento postup Úřadu vychází z konstantní rozhodovací praxe správních soudů, kdy je možné uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62 popřípadě rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2016 č. j. 6 As 245/2015 – 33. V prvně uvedeném rozsudku NSS konstatoval, že soud dovodil, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoli veřejnoprávního deliktu. K této zásadě se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož *„použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.“* Soud dále pokračuje tak, že *„[t]restněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce*

neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26).'. Současně je v citovaném rozsudku uvedeno, že pro potrestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale je nezbytné použití absorpční zásady, pakliže zde existují sbíhající se správní delikty (nyní přestupky).

118. Úřad ověřil, že v právě projednávaném případě není přestupek obviněného v souběhu s žádným dalším přestupkem.
119. Při určení výše pokuty Úřad přihlédl k majetkovým poměrům obviněného, neboť v určitém případě se pokuta, byť uložená v minimální výši, může jevit jako krajně „nespravedlivá“. Nepřípustné jsou pak takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Podle výroční zprávy za rok 2018 založené ve sbírce listin obchodního rejstříku pod číslem listiny B 1241/SL59/KSHK výsledek hospodaření obviněného za rok 2018 činil 741 tis. Kč (výroční zpráva obviněného za rok 2019 nebyla ke dni shromáždění podkladů rozhodnutí uveřejněna). Na základě výše uvedeného Úřad konstatuje, že vyměřenou výši pokuty nelze v tomto případě považovat za likvidační ani za nepřiměřeně zasahující ekonomickou podstatu obviněného (a v tomto smyslu nespravedlivou).
120. Pokuta uložená obviněnému za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit mimo jiné dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Po zvážení všech okolností případu Úřad při určení výměry uložené pokuty preferoval preventivní charakter uložení sankce a stanovenou pokutu vzhledem k souvislostem případu posoudil jako dostačující. Úřad uložil pokutu ve výši 25 000,- Kč, která naplňuje dostatečně vzhledem k okolnostem případu obě funkce právní odpovědnosti.
121. S ohledem na výše uvedené Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
122. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj – pracoviště Brno zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO zadavatele.

K výroku IV. rozhodnutí – náklady řízení

123. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o náhradě nákladů řízení.
124. Správní orgán podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.
125. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích v současné době náklady řízení blíže neupravuje, musel správní orgán vycházet z obecného právního předpisu, kterým je správní řád.
126. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle

citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výtěžku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.

127. Jelikož v daném případě Úřad zahájil řízení o přestupku z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozhodnutí.
128. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2020000250.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu se podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona činí výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Eva Kubišová
místopředsedkyně

Obdrží

Dopravní podnik města Pardubic a.s., Teplého 2141, 532 20 Pardubice

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy